

Egy-egy döglött kecskét
bedobnak hozzám időközönként.
Az üveg előtt hagyják, hogy a látogatók
legalább olyankor nézhessenek.
Azok meg azt gondolják, majd járkálok és
üvöltök, ha hangosan kocogtatják az üveget.
Miután befejezem az evést, csak
bemászom a barlangomba,
vagy a bokor alján nyúlok el az árnyékban.
Abban a tudatban alszom
a kifutó legeldugottabb sarkában,
hogy ma is csalódott bennem
nagyjából kétezer-ötszáz ember.

